

## REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön december 7<sup>kén</sup> 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön Félévi dijja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

## A' testvér mint barát.

(Folytatása.)

## I s m e r e t s é g.

Imre iskoláit végezvén, Szigeten, egyik rokonánál tartzkodott, 's hivatalra készült. — Itt ismerkedék-meg Lajossal; itt esküdtek egymásnak örökös barátságot. — Lajos korán vesztvén-el szülőit, gyámság alá került. Gyámja Imrének azon rokona volt, kinél tartzkodék. — Imre télelején jött Szigetre. Nyugtalan szívvél várák a' közelgő farsangot, mellynek zajos napjaibau sok örömet reménylénnek élvezni. Eljött végre az ohajtott idő: de Imrének szív-nyugtalan-ságot 's élet-elégületlenséget hozott. Egy este, mellyen a' táncz-vigalomra mind két nemből számos ifjúság jelent-meg, midőn a' teremben fel 's alá sétáltak, egy rózsza színű nehéz atlaszba öltözött leánykát pillantának-meg. — 18 éves lehetett a' leány; arczán a' legszebb rózsza-piros-ság hajnallott; karcsú teste nem feltűnő magas; nefelejts-szemei fölé két piócza-iv borult; magas, emelt homlokán méltósággal párosult szelidség foglalt helyet; szög haja gazdag tekersekbe fonva koronaként ült a' szép fön, mellyet számtalan drága kövekkel tündöklő arany abroncska kerített; a' karcsú vékony derékről fejr habos selyem-öv folyt-le. Szóval festői ideál. — Imre keblében a' hölgy láttára egy különös hur rezdülvén-meg, Lajostól hévvel kérdezé, kicsoda a' szép hölgy. — Lajos, ki Czilit ismeré — így nevezék a' leányt — barátját bemutatá neki. — Szó szót váltá, az ifjúnak nyílt tekintete, édesdeden ömledező szavai mélyen érdeklék Czili keblét. Tánczoltak, fecsegték együtt, 's mielőtt a' táncz multság szét-oszlanék, már kéz szorítá a' kezét, szem a' szembe tapadt, 's másik tánczmultság alkalmával a' szerelmüket egymásnak megvallók végetlen boldogok voltak.

Farsang vége felé Lajos megszóllítá Imrét, házasodnék-meg; „legszebb curiámat irom neked át, ha még e' farsangon haza viszed nődet — mondá egy napon enyelgve barátjához. Imrét, ki Todere-

vics leányát — mert Czili az ő leánya volt — fiatal szerelmének egész tüzével szereté, könnyű volt reá beszélni; és szerelmi lelkesedésében gyakran kiálta-fel: „add nekem Czilit 's egy darab száraz kenyeret, és nem cserélek Crösussal.

#### Toderevics.

Azt is kívánnák talán olvasóim tudni, ki lehet ez a' Toderevics. — Szigeten, az ajtatos szerzetiek kolostorával szembe egy bolt áll, melybe az emberek csomósan jártak ki 's be. A' bolt felett egy fehér táblán nagy kiáltó betűkkel állott Toderevics Illés neve. A' boltos legények, mintha tűz égne talpuk alatt, ide oda futnak, árúkat demostheni ékesszózással magasztalják, az elmenni akarókat tömérdek átkozódások közt, hívják vissza, 's esküsznek, hogy a' portékát a' kívánt áron, ha csak károsodni nem akarnak, nem adhatják. Toderevics maga két heringes hordó közt egy kötet tőkehalon, mint éles elméjének valóságos képjelén ül, 's ölyv-szemekkel néz szét, nehogy kár essék a' boltban. — Sürgő legényeit látván, negéddel gondolá: én is úgy sürgöttem, 's alkudoztam hajdan; de most ur vagyok. E' gondolatra fényes körökbe csapott-át elméje, 's e' szó „ur“ — úgy érzé — mintha őt még egyszer akkorára emelné, mint valóban volt. Mint meghallottuk, nemességért is folyamodott; de azon válaszra, hogy nem rőffel mérik, kedvét veszté azt tovább is keresni. Ezután csak pénz és nexus volt egyedüli vágya. Toderevicsét éppen nem számíthatjuk a' szép férfiak közé, 's bajosan hisszük, hogy valamely képiró vagy szobrász Antoniust akarván készíteni, mintának fölkérte volna. Feje bár melyik kulimászos bódőnjével mérkőzhetett volna; fülei két füstölt lapoczkaként őrzék az iszonyú tököket; meredt szemeiben nem igen volt több elevenesség, mint heringjeiben; orra egy ragyavert sárgaugorkához, 's arca egy vízholdta hegyoldalhoz igen hasonlított; állát pedig ritka, inkább serte, mint szakál kopott kefeként őrzé. Kissé pupos hátán rövid kék öltönyke nyúlt le. Rábaközi löcsnek beillő lábszárait magyar nadrág födé, 's jól táplált hasát kurka takará a' tél hói hideg ellen; de gazdagságával durvasága is nőtt emberünknek, 's ebben bár milly bérkocsinak leczkét adhatott volna.

A' durvaságnak szinte elválaszthatlan társa az ostobaság. — Illés valóban ostobább volt a' zebránál; gondolkodni csak pénzről tudott; alkun kívül mást nem értett, olvasni pedig csak a' szentek életét szokta; mert a' szentekkel barátkozni — mint mondani szokta, — igen hasznos dolog. Illésnek különös tervei voltak egyetlen leányával a' szép Czilivel; ezt nézte a' horognak, mely által nexust remélt foghatni. Leányát nemesnek adni, — mert a' nemességet méltóság lépcsőinek tekinté, melyen minden hivatalra felhágatni — erősen

eltökélé; 's gazdagnak, hogy az ő pénze amazéval, vagy is inkább annak jószágával összeolvadván, az ország első dynastiával vetélkedhessék. Illésnek kívánatát a' sors csakugyan remény fölött is pártolá; mert bizonyos O\*\*\* Eriket, inkább csak névről, mint vagyonról bárót, a' szép Czili, vagy inkább csillogó aranykái annyira megbájtoltak, hogy kezét atyjától megkérné.

Ah, ez nagyobb szerencse volt, mint a' nagyravágyó Örmény kíváná; 's miután a' báró még azt is bizonyítá — mit az illyesmin kapkodó Toderevics előtt könnyű volt — hogy Latorczot az ő őse fogta-el, csaknem mindenre kérte, venné-el leányát. Ő ugyan korán sem tudá, ki volt Latorcz; de különös nevérről legalább is a' japoni császárnak gondolta. Báró vejének közbevetése által már lelkében előre látta magát megneimesített, az első házakba eljutni, 's végre még az udvarhoz is, az udvarhoz! a' monarchának bemutatva, ki őt, ha vejének közbenjárására nemességet kaphatott, — kegyesen fogadja, vállát megveregeti — mint ő néha elégtelése jeleül (de már ekkor nagyon leereszkedett) számvivő legényével tevé — 's azt mondja —

Most egyik boltos inas vállát érintve vendéget jelenté. E' háborítás által jöendő légvéraiból földre rántatva boszúsan 's morogva kelt-fel, mint a' tánczra késztetett medve, 's inasára olly szemet vete, mint a' telhetlen koldus vet rád, ha fél krajczárt nyomsz markába; legényeit vigyázatra inté 's távozóék.

A' jelentett vendég Imre 's Lajos voltak. Lajos vonásain hideg komolyság vert tanyát; Imre ezer kétes gondolattól gyötretve, mint halálos ítéletét váró, habozva állott. Imre már megsugta szándékát reggel Czilinek a' templomban — mert atyja parancsából minden reggel templomba kelle menni, 's imádkozni, hogy, sok vevő jöjön. Czili, noha mi jót sem reménylett, apjának nézeteit ismelve, kedvesét még is bátoritá, 's ifjaink most e' czélból keresék-meg Illést.

„Mivel szolgálhatok? — kérdé a' két ifjút különöst tekintettel, melly külsejekkel nem elégedést mutatott, végig futó Illés.

Ifjaink rövid beszéd után szándékjokat előadák. Imrét a' szerelem bátorrá tevé. Szerelmét fellengő, heves szavakkal rajzoló, 's beszédét Czili kezének megkérésével végzé.

Midőn egy hegyke ficzkónak orrára frieskát nyomnak, nem bőszül-fel inkább, mint Toderevics az ifjak szavára; mérgében fűtt, tipegett. tüszögött, végre, bős vére csillapulásával az ifjakat gúnyos tekintettel végig nézé, 's vigyorogva olly hangon rőfögé, melly az egeret fogó sül hangjától nem sokban különbözött: „mit? leányomat egy orosz pap fijának? ha ha ha! hisz szegény az ur, mint

a' végképp' elbocsátott agg közkatona. De ugyan hogy is lehet egy tinta nyáló illy vakmerő ; még leányomat adjam neki? ha ha ha!

„Mit röhög az ur? kérdé a' felboszontott Lajos — köszönjem, ha egy nemes ifjú, ki nem füstölt sódoron hizott-meg, veje akar lenni.“

Imre halaványon állott, 's reszketve, mint a' bokron felakadt és széltil ingatott avar.

Toderevics, ki a' füstölt sódor sértéseért ismét felindult, epével mondá a' fél holt Imrének: „külömb ember kérte-meg már leányom kezét, ki a' mellett, hogy nemes, még báró is, 's így a' nemesnél valamivel több.“

„Sok szerencsét hozzá! — Az is különös érzetű lehet! Jer, Imre, hagyjuk itt ezt a' penészes olajos hordót! — Sajnálom az urnak leányát, kit a' természet és sors minden széppel és jóval megáldott, csak egyet tagadott-meg tőle t. i. jó-lelkű becsületes atyát. Isten velünk örmény uram!“ — 's az ajtót becsapva távoznak.

„Vigyen-el a' manó!“ — dörmögé az Örmény, ki csak most vévé észre, hogy jó adag igazságot dörzsöltek orra alá. — „Csak lássa az ember! mivel leányomat rothadt citromként nekik nem vettem, még gorombáskodnak velem! De miként is jöhetett ezen gondolatra? tán leányom is egyet ért vele? — Ezer mennykő, ha úgy volna; ezt mindjárt meg kell tudnom!“ — 's eltipeggett.

Imre zuzott lélekkel ment haza. Hiába vigasztalá őt atyja, a' jámbor öreg, hiába biztatá Lajos barátja; kedélyét sem az emberek, sem a' nyiló természet bájai föl nem deríthették. Magányosan, fej-csüggesztve járt; kebléből nehéz sohajok emelkedtek-ki, 's arczán a' kiömlő könny-patak szinte egész barázdát vont. Négy hónap, négy örökkévalóság folyt-le illy kinos állapotban életéből; minden nap búval kelt, búval feküdt-le, 's ha szemeit meglópá is az álom néha, azonnal rémülve szökött-fel; mert álmoképei a' kedvest más karján tüntették elébe.

Egy illy kinosan átvirasztott éj után Szigetről levelet kap; möhön tárja-fel, olvas: 's valamint, ki kurta kigyóra tapod, hirtelen megrendül, úgy szintén ő, a' különben is sápadt, még inkább elhalaványult; mert a' levélben egy barátja azt írja, hogy Czili férjhez megy, 's a' vonakodót negyed nap mulva viszik erőszakosan férje karaiba. Imre szívet metsző felkiáltással, bősziülve rohant atyjához a' szobába, 's ennek kérdésére „mi baja? némán nyujtá a' levelet, puskát ragadott, kalapját fejére csapá. 's kirohant.

Dult képpel, vadul forgó szemekkel, égre meredt hajjal ért Toderevicshez; térdre rogyott előtte, kérte, rimázkodott, ne tenné boldogtalanná. Czili vele esengett: de a' kemény szívű Örmény sátá.

ni gúnynyal mondá: „az illy sódoron hizott Örménynek leánya megbecstelenitené a' nemes orosz papnak koldus fiját!” — Toderevics most a' porban fetrengő ifjúnak hátat fordítva boltjába ment.

Imre kétségbeesve jött vissza Leszecsavra. Ezen utjából visszatérve láttuk őt a' lakodalmi nép közt megjelenni.

A' pénz.

Nagy lármával megy a' verhovinai hegyen egy tarka népcsoport kocsikon 's lóháton. Ünnepestes öltözetekről ítélve lakodalmi nép lehet. Elöl a' vőfény lovagolt fehér lovon, melly tán azt tartá ösének, mellyért Swatplug országát eladá; mert olly kényesen lépdelt, mintha ő lett volna az első mén, mellynek hátán emberi lény ült: de Attila sem ült büszkébben Leo előtt, mint a' bokrétás nyalka vőfény. Utána egy kocsiban azon barna sereg ült, mellynek Rondahátán lakó fáját, az „életképek írója“ olly szivrehatólag megénekelé, 's kedvére pengeti sodrott selyem 'huos hegedűjét. Ezek után egy csinos hintóban Toderevics illés ült kevély tekintettel, valamint a' diadalni pompával haza térő romai hadvezér; oldalanál leánya, le-tört lilomként. kiszáradt szemekkel, tompa kétségbeesésben ült, ki-vel atyja a' vőlegény jószágára indult — mert vejének már előre pénzt adott, hogy kis jószágot vásárolván, magát birtokosnak vallhassa — és a' lakodalmat ott akarta tartani. Ezek után több hintó jött, csinos öltözetű mindkét nembeli népséggel.

Az így vig zsbajjal ballagóknak különös látmány tűnt szemeik-be. A' hegyet koszorúzó erdőből egy fiatal oláh tört elő vigan szökdecselve 's ujjongatva, magasan tartva feje fölött fénylő tallérok-kal 's aranyokkal szinig töltött kucsmáját.

Toderevicsnak meredt szemei a' pénz láttára úgy csillogtak, mint a' vizsláé, ha vadat lát; 's mintha minden gyorsága és für-gesége lábába szállt volna, olly hévvel szökött-le a' kocsiról, 's mo-hón kérdé az Oláht, honnan hozná a' pénzt.

„Onnan a' szirt-oldalból dumnye! — válaszolá az alig lihegő — kedvesem a' szerecsen király kincsét megtalálá, melly ott három nagy kádban van, 's én már ma 10-szer fordulok így megrakodva.

A' három ördög fiú, mellyeket Csongor a' három hegyre kül-dött, nem iramlott sebesebben célja felé, mint a' násznép az Oláh-tól mutatott hely felé. Toderevics olly sebességgel ügetett utánok, mint csak potrohos hasa engedé. De alig tündek-el a' fák között, a' pór a' kucsmájában volt pénzt bőr tűszújába önté, Toderevics ko-csijához szaladt, és a' menyasszonyt, kinek más érzésekkel csatázó szívét a' kincssomj nem markolá-meg, óriási erővel ölébe ragadá, 's a' sikoltozó, megrettent leánynak valamit fülébe sugva terhével a'

hegyről lefutott, és az erdő-szélben egy készen álló lóra pattanva, a' fenyves árnyában nem sokára eltűnt.

(Vége következik.)

### TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' dögvész topographiája. Az angol természet-vizsgálóknak egyik utóbbi ülésében, az ismeretes Urguhart ur egy értekezést olvasott-fel e' tárgyról. — 1834-ben Konstantinápolban tartzkodása alkalmával azon házban, hol lakott, dögvész ütött-ki. Intették őt, hogy távozzék a' halálnak ezen lakából: de ő vonakodott; a' beteg felgyógyult, és másnak semmi baja sem lön a' házban. Egy belföldi azt mondá neki akkoriban, hogy veszélytől nem félhet; mert azon részében lakik a' városnak, hol a' dögvész halálosan soha sem dühöng. Ezen észrevétel által figyelmessé tétetve, vizsgálni kezdé, mi lehet oka, hogy a' városnak egyik része mentt a' dögvésznek halált ontó lehetététől, míg a' másokban kártékonyan csapong. Három évi vizsgálódásai után azt következteté, hogy a' temetkező helyeknek közellete a' falukhoz, városokhoz, ha nem szüli is a' dögvészt, de nagyon elősegíti, és hogy e' ragályos kór inkább a' temetők feleit mint alatt fekvő tájakon dühöng. Azt is észrevette, hogy a' madarak azon tájról, hol e' betegség pusztít, azonnal távoztak, mihelyest az kitört. Ismeretes dolog, hogy a' Törökök bizonyos vallásos előítéletből halottjaikat nagyon földszint temetik, és a' szagos kigö-zölgések, mellyek a' csak két lábnnyira föld alá ássott testekből szállnak-fel, elősegítik a' dögvészt, ha nem szülik is. Indiában, hol a' holtakat elégetik, 's Egyiptusban, hol azokat bebalzsamozzák, nem ismerték ezen ostort.

Czethal-tömeg. Galignani „Messangere“ a' „Scotsman-ból“ ezt közli. — Midőn Lighthouse Tender öszelő hó vége felé Regent-Bankot meghaladta, Sumburg Head és Fair Isle között egy iszonyú — czethal-torlatra bukkant; de e' halak még mind kicsinyek, 13—25 lábnnyi hosszuk voltak. Körül belül mintegy hat angol mérföldnyi tért a' szó legteljesb értelmében elleptek e' kis szörnyek, még pedig a' víz felületétől egész fenékgig. Többen vidámon uszkáltak a' hajó körül. Azonban egész tömeg egyszerre, mintegy paranasszóra megindult, és szép rendben északnak Foula sziget felé uszott. Egy a' legnagyobbak közül, nyilván him, a' vezérséget magára vállalá, 's a' többiek juhokként utána mentek, míg végre a' távolban eltűntek. Nyilván e' csoportozó sajátságuk miatt nevezék őket angol földön „Calling whales-nak“: — de ezen összetartás éppen olly veszedelmes szegényeknek, mint az Islandiaknak 's felföldieknek hasznos; mert ha vezéroket megzavarva felföldön az orkney-i vagy shetlandi partokhoz csaphatják a' csoportot, ezereket ölnek-le belőlük a' belföldiek, kik sajkákra 's ladikokra ülve vidámon rohannak e' tengeri tusára.

### KÜLÖNFÉLE.

#### Apró buvárkodások.

(Lásd e' lapok 60-dik számát.)

13) Sokan használják némi titkos dolgok közlésében e' közmondást: „su b rosa“ a' nélkül, hogy tudnák származatát. — Birjuk pedig e' közmondást azon időből, midőn (1670) Zrínyi és Frangepán dalmát országban öszveesküvének. — Ezen öszveesküvésnek tagjai t. i. bizonyos teremben tarták titkos

gyülekezeteiket, melynek menyzetén egy falba faragott nagy rózsza volt látható. — Ez emlékezteté őket mindenkor öszveesküvésükre, 's ez alatt közlék egymással titkos terveiket.

14) Hasonlóan e' szónak „Cabale“ tudjuk ugyan jelentését, de eredetét aligha gyanítjuk is. — Angol országban 2-dik Lajos hires ministeriumát neveztek Cabalnak, melynek tagjai névszerint a' következők valának: Clifffort, Ashley, Buckingham, Arlington, és Lauderhale; — 's e' nevek első betűiből származot e' szó „Cabal“ vagy is „Cabale.“

15) A' szakált 13-dik és 14-dik Lajos uralkodása alatt kezdették botrotválni, kik mindketten még gyermek korukban jutottak a' királyi székre. — Az udvarhoz tartozók szakálatlanok akartak lenni, hogy királyjokhoz hasonlíthassanak, 's ragaszkodásuknak ez által is adhassák tanújelét, — miglen europai szokássá vált. — Még 4-dik Henrik alatt fő disze volt férfinak a' szakál, — mit festeni, éjszakára pedig különösen e' czélra készült zacskókba tenni szoktak. — Milton Richard volt 1626-ban utósó, ki francia országban nagy szakált hordozott. — Valahol olvastam bizonyos Tallbergi Eberhard vitéz felől, kinek szakála alítólag labfejeig lecsügven, innen öveig ért, — végét pedig még egy botra is leheté csavarni.

16) A' selyem szövetek készítését a' Chinaiak ismerték legelőször, 's föltalálója Selingh nevű császárnéjok vala 2600 évvel Kr. születése előtt. — Jelenleg is a' legtöbb selyem szövet készittetik Chinában 's olasz országban.

17) A' kéztyűket Rebeka, Izsáknak neje találta-föl, ki fijának Jáknak, hogy a' vak apa őt Esau helyett áldaná-meg, kéztyűt készíté kecske-bőrből.

18) Viasz alakok már a' Görögöknél és Romaiaknál is igen bőven találtattak, — 's ez utóbbiak a' viaszalak-készítőket Sigillarius-oknak nevezték. — Florenczben készittetnek a' bonczitudományhoz szükséges minden testrészek viaszból a' legnagyobb hasonlatosságig. — Illy nemű viasz alakokat készíté legelső Zumbo nevű Siciliái, a' 17-dik században, De Nones genuai orvos utmutatása szerint.

19) A' pecsétviasz spanyol találmány; ezért hivatik spanyol viasznak. — Német országba csak a' 16-dik század második felében hozatt-be.

INÁNCSY.

Bátor tolvaj. Nyilvános könyvtárunk épületében — így ir a' „Grenoble“ — nem régiben ritka tolvajlás ment végbe. A' tolvaj e' munkáját következő módon hajtá végbe; elsőbben a' házmester lakának ajtaját zuzá-be, 's ezen keresztül hatott az épület beljébe; ezután gyertyát gyújtott, feltárta a' szekrényeket, a' házmesternek jobb köntőseit fölöttn, a' maga ócska ruháit rakta helyére; végre asztalhoz ült, 's egy tányér hideg sültet és salátát evett-meg, míg az, kinek számára készítve volt, a' szomszéd sörházban barátaival mulatott. Végzett estelije után a' falon keresztül mászván, Vaucanson úton ballagott-el. Új merényletét — mint említett hirlap enyelgve mondja — a' csendőrök jelenlétében fogja véghez vinni.

Ön gyilkos. Nehány nap előtt egy csinos kocsi állott-meg a' boulognei erdőeske szélén. A' kocsiból egy ur 's egy dáma szállott ki, az erdőeskébe menő; később két lövés hallatszott. A' lövés hangja után indulók a' dárma halálos sebben 's az urat halva találák; a' nevét titkoló dáma azt bizo-

nyitja, hogy, e' gyilkos szándékról mit sem tudott, 's ő önkénytelen áldozat. Utóbb, a' dáma halála után, megbizonyodott, hogy a' hölgy parisi színésznő 's a' szerencsétlen szeladon katonatiszt volt.

### EMLEKMONDÁS.

#### Legnagyobb jók.

Zöld kor, virágzó elme, tiszta szív,  
Természetes, nem tettetett, szent ösztönök,  
Nemes tehetség szentül érzeni,  
'S nemes szabadság bátran szóllani:  
A' legnagyobb jók mind azok között,  
Mellyekben a' természet részesít.

Nemes kar, érték, 's olly bőség-szaru,  
Melly minden áldással bővelkedik,  
Hogy a' mi tetszenék, reád bugyogja,  
Magas születés, nemes neveltetés,  
Nagy érdemű szülék, atyák, 's anyák:  
A' legnagyobb jók mind azok között,  
Mellyekben a' szerencse részesít.

Szent, tiszta, fedhetetlen erkölcs,  
Nyájas tekintet, kellemes beszéd,  
Okos, megértt, 's világos értelem:  
A' legnagyobb jók mind azok között,  
A' mellyeket magunk szerezhetünk.

Ungvár Néméti TÓTH LÁSZLÓ.

Gnomák. Szilárd elhatározat ugy ékesíti a' férjfiút, mint gyémánt-tű a' nőt.

A' hízeglő télizöldhez hasonlít, melly nyájason karolja ugyan körül a' fát, de egyszersmind ettől nedvet és erőt ragad-el.

Közli SCHMID MARIA.

#### Tagrejtvény.

Két tagu szóm elejét nyájak vezetői sorában  
Láthat'd; külföldről sokba kerül, ha finom:  
Másodikom szerszám. mester forgatja kezében,  
'S kontár is gyakran, kisedő alakja ha bár.  
Értékét minden tárgynak tudodra is adja,  
Vagy vízi vést hirdet kártele pusztá neve.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: „batár, csatár 's a' t.

*Figyelmeztetés.* — Esztendőnk utolsó hónapjába lépén által, kértetnek e' folyóirat tisztelt pártfogói, hogy ennek jövő évi lapjai iránt még e' hónapban, 's minden hátramaradás eltávoztatása végett mennél előbb méltóztassanak megtenni rendeleteiket akár a' cs. k. postahivatalokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacson alula a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.